

Εσύ δεν λες τίποτα...

του Μιχάλη Πασιαρδή

«Εσύ δεν λες τίποτα
 μα εγώ θα σου πω γι' αυτό το νησί
 που ήταν όνειρο χτες και θυμάρι κι αμίαντο
 και σήμερα ποτάμι οδύνης
 ποτάμι που δεν λέει να σιγήσει
 κατακυλώντας απ' τους αιώνες όχι νερό
 μα τις πέτρες μας, πέτρες αρχαίες που χτίσαν ναούς
 και υψώσανε κάστρα και πολιτείες που χάραξαν
 τ' όνομά τους στο χρόνο
 βαθιά, και για πάντα.
 Εδώ, σ' αυτό το νησί, υδρίες λαδιού με παραστάσεις του μόχθου
 υδρίες κρασιού με παραστάσεις αγάπης
 ο χαλκός στου ανθρώπου τη δούλεψη
 ο χρυσός, η εικόνα, το κέντημα,
 το ξύλο που ευωδιάζει το χέρι,
 τάφοι προγόνων παλιών και χτεσινών πατεράδων.
 Εσύ δεν λες τίποτα
 μα εγώ θα σου πω για τα παιδιά
 που σκύψανε άξαφνα με το χέρι στο στήθος
 εκεί στις πιαγιές του βουνού Πενταδάχτυλος και φωνάζαν
 τη μάνα τους ώσπου ξεψύχησαν.
 Εσύ δεν λες τίποτα
 μα εγώ θα σου πω για τα σπίτια, τα δέντρα
 του κάμπου μας, τα πικρολέμονα του ιδρωτά μας
 που τα διαγούμισαν άλλοι
 και πέρα τα πήγανε.
 Εσύ δεν λες τίποτα
 μα εγώ θα σου πω γι' αυτό το μαρτύριο
 που δένει τη γη μας, τον τροχό που στενάζει
 η πατρίδα μας, την πληγή στο σώμα του Ιησού.
 Εσύ δεν λες τίποτα
 μα η πληγή στο σώμα του Ιησού
 δεν στερεύει.
 Μένουμε μ' ανοιχτές τις πληγές στο σταυρό του ορίζοντα.
 Δεσπόζει το αίμα. Η Κύπρος καλεί.
 Στους δρόμους του κόσμου αντηχεί η φωνή μας.
 Ας μην αναπαύονται οι άνθρωποι.»